

melig fri for Angreb i saa Henseende. Forøvrigt er det senere blevet oplyst, at det Ophold, som foraarstagedes, hvis det overhoved var noget, i hvert Fald var saa forsvindende, at det Arbejde, som efter Planen skulde udføres i Finantsaaret 1875—76, rigelig blev udført. Naar det ærede Medlem dernæst sagde, at Bevillingerne til Nybygninger i de senere Aar ikke ere brugte op, saa forholder det sig ikke ganske rigtigt. Sa naturligtvis, naar man forlanger, at en Bevilling paa en Million Kroner eller saa omtrent skal bruges netop til den sidste Dre, medens paa den anden Side der ikke maa bruges en Dre formeget, thi saa overskrider man den Bevilling, der er givet, saa er det unegtelig sandt, at ikke Alt er brugt; men det forekommer mig dog, at, naar f. Ex. i det sidste Finantsaar er givet en Bevilling paa — jeg husker ikke ret Størrelsen — i alt Fald betydelig mere end en Million til Nybygninger, vil det i Virkeligheden ikke betyde Meget, at der af den Sum refterer Noget som 38,000 Kr., der ikke ere blevne benyttede. Det ærede Medlem sagde 138,000 Kr., men det tror jeg dog ikke, man ret vel kan betragte som Størrelsen af Bevillingens ikke forbrugte Del. Det er ganske sikkert, at paa Grund af, at nogle i England gjorde Bestillinger ikke vare komne tilstede, da Regnskabet blev afluttet, har det været nødvendigt at udbetale denne Sum et Par Dage senere, og at der derfor er søgt Gjenbevilling for disse 100,000 Kr.; men jeg tror ikke, at, selv om det ærede Medlem blev Marineminister, vilde man stedse kunne sikkre sig mod, at en saadan i Ulandet gjort Bestilling ikke kom til rette Tid. Det er derfor i Virkeligheden kun som sagt 38,000 Kroner, der ikke ere forbrugte. Tilmed var Bevillingen saaledes givet, at den ikke helt ud var givet i Penge, men saaledes, at man havde faaet Bemyndigelse til at benytte en Del af, hvad der maatte indkomme ved Salget af to gamle Skibe, og da man jo ikke i Norge kunde vide, hvad der vilde indkomme ved dette Salg, og det dernæst var vanskeligt at faae disse Skibe solgte, saa at Salget først fandt Sted i Slutningen af Finantsaaret, var man jo saaledes stillet, at man let visiterede at komme ud over, hvad der var bevilget og maatte derfor være forsigtig. For Resten er dette Forhold jo ikke bleven afluttet under min Administration, men under den nuværende høitærede Marineministers. Der er Noget, jeg ikke ret forstod af, hvad det ærede Medlem sagde. Jeg synes, han sagde, at han holdt ikke af, at man tog sine Kanoner bestandig fra et og samme Sted, man skulde søge at faae dem fra forskjellige Steder. Nu er forøvrigt jo Sagen den, at jeg netop hæver Ansvar for den Forandring, der er gjort, hvorved man gik over fra de engelske Forladekanoner til Krupps Vagladekanoner; men at man skulde gaa omkring fra det ene Land til det andet og bestille Kanoner, synes jeg dog ikke om; det fore-

kommer mig, at Flaaden derved kunde faae en vis Karakter af at være Prøveflod, som jeg ikke tror vilde være heldigt. Det ærede Medlem talte dernæst om „Peder Stram“. For det Første sagde han, at jeg havde dødsdømt „Peder Stram.“ Jeg veed ikke, at jeg nogenstunde har sagt et eneste Ord offentlig om dette Skib; det skulde glæde mig, om det ærede Medlem vilde oplyse mig om, hvor noget Skigt findes. Dernæst kom der en Bebreidelse, som jeg ikke skal negte mere mig noget. Det ærede Medlem spurgte mig, hvorfor jeg ikke havde sørget for, at der var sat vandtætte Skodder i „Peder Stram“. Da de Fleste, som kjende lidt til Spen, dog vide, at man i Ærestibe ikke kan anbringe saadanne Skodder, forundrede det mig, at det ærede Medlem med sin tidligere Somanderserfaring kom med denne Bebreidelse. Naar der dernæst blev rettet den Bebreidelse mod mig, at jeg ikke havde sørget for at forny Artilleriet paa dette Skib — jeg mindes ikke, om det ogsaa skulde gjælde for flere andre af Flaadens ældre Skibe — skal jeg bemærke dertil, at det ganske vist er et Spørgsmaal, som altid fortjener Overveelse, hvor vidt man skal gaa med saadanne Forstærkninger af ældre Skibe. Nu skal jeg naturligtvis fuldstændig indrømme, at havde man ubegrænsede Pengemidler, kunde man saadan uden Videre faae Penge her fra Repræsentationen, ja, saa var det ogsaa en Anvendelse af Pengene, som i visse Tilfælde kunde være meget helbig. Det kan være overmaade godt at give gamle Skibe nyt Artilleri, naar man har Penge dertil. Men naar det i Regelen kun er indenfor snævre Grænser bestemte Summer, som man kan faae til sin Disposition, saa stiller Spørgsmaalet sig saaledes, om disse Penge ere bedst anvendte til at lappe paa gamle Skibe eller til at bygge nye, og der kan Sagen stille sig ganske anderledes. Da kan det nok være, at man siger: Nei, lad os saa hellere bruge Pengene til det Sidste, og det vilde det ærede Medlem maaste ogsaa erkjende som berettiget, hvis han havde fulgt lidt med, hvad der er foregaaet andetsteds. Jeg skal saaledes f. Ex. nævne et Sted, hvor man vistnok er gaaet til Uoverlighed overfor sit gamle Materiel. Det er i Italien. Der foreslog Marineministeren at selge næsten den halve Flaade og dertilblidt Kanonflotte, som man kunde sætte ved Siden af „Peder Stram“, og det gjorde han alene for at faae Penge til at bygge nye Skibe for. Det forekommer mig unegtelig urimeligt at gaa saa vidt; jeg mener, for at anvende et gammelt Ordssprog, at man ikke skal kaste det sidste Vand bort, før end man har det rene; men paa den anden Side mener jeg rigtignok, at der maa være Grænser for, hvad man bør anvende paa at forstærke de ældre Skibe. Det ærede Medlem rettede jo forskjellige andre Bebreidelser imod mig, fordi jeg ikke havde skaffet Penge til det ene og det An-